

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπὸ τοῦ χρόνου
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν ἐστὶν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐν τῷ χίλιᾳ καὶ ἑνικῷ δεκάτῳ
κανέννας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξῃ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον — ὅτι φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκ ε φράγκα καὶ ἐν τῷ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μαρτίου δωδεκάτη,
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ραχάτι.

**Ὁρμῶν μετὰ σφοδρότητος
κατὰ τῆς μονιμότητος.**

Καὶ λέει τοῦ Κυβερνήτου Βουλευτικὸ φουσατό:
λοιπὸν καὶ ἡ μονιμότης τῶν ὑπαλλήλων κάτω.
Εἶναι καθήκον ταύτης τῆς σοβαρᾶς Βουλῆς
νὰ καταργήσῃ νόμους ἀχρήστους ἐν πολλοῖς.

Εἶναι καθήκον ταύτης τῆς πανυμνήτου Χάβρας
χωρὶς νὰ παραργήσῃ
τὸ πᾶν νὰ καταργήσῃ
μέσ' τοὺς καιροὺς τῆς λαύρας.

Ἐμπρός, γυρίστε πάλι
τοὺς χρόνους τοὺς γονίμους,
ὅτ' ἀπὸ πρῶτον καθεστῶτα.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ χάλι
δὲν θέλομε μονίμους
νὰ μᾶς γυρνοῦν τὰ νῶτα.

Δὲν θέλομε μονίμους γιὰ νὰ περιφρονοῦν
ὅσους τοὺς κυβερνοῦν.

Ἡ μπόρα τοῦ πολέμου καὶ αὐτοὺς ἄς παρασύρῃ,
μᾶς εἶναι περιττοὶ σὲ τοῦτα μᾶς τὰ χάλια,
ποὺ κάποτε μᾶς κάνουν κανένα μᾶς χατῆρι
μὲ χίλια δροῦ σταγιά καὶ τόσα παρακάλια.

Ἀντὶ νὰ τοὺς τραβοῦμε σὰν Βουλευταὶ ταυτὶ
μᾶς τὸ τραβοῦν αὐτοί.

Χίλια καὶ τρακόσα καὶ ἑβδομήντα τρία,
πρότασις πατέρων καὶ γιὰ τὴν Εὐρεῖα.

Ἀντὶ μ' προστά μας τοῦτοι νὰ σκύβουν ταπεινῶς
σκύδοι μ' εἰς μ' προστά των μὲ στόμα κεχηγός.

Εἶν' ἓνα ρεζιλίκι
γιὰ τὸ Βουλευτικόν
μὴ τέτοια μονιμότης.

Κατάρξεις εὐθὺς
φωνάζει καὶ καθεὶς
ἐχέφρων πατριώτης.

Εἶν' ἓνα ρεζιλίκι, πατέρες Βουλευταί,
καθεὶς ὑπαλληλίσκος νὰ κἀνῃ τὴν δουλίτσα του,
καὶ ἀνάγκη νὰ μὴν ἔχῃ τὸν Βουλευτὴ ποτὲ,
καὶ μὴτε νὰ τρομάξῃ μὲ παῦσιν ἢ κοιλίτσα του.

Εἶναι μὴ σφοδρία
γιὰ μᾶς ἡ μονιμότης,
καὶ ἄς ἔλθουν τὰ κοπέλια
τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης.

Γενναῖοι πατριῶται,
πῆτε μᾶς ἔως ποτὲ
ἐκεῖν' ἡ μονιμότης σ' ἐμᾶς θὰ κορορεύεται;
καταργηθῇ τὸ πλέον καὶ ἄς πᾶν νὰ κορορεύεται.

Πρέπει καὶ τοῦτ' ἡ Χάβρα ποδάρι νὰ πατή,
νὰ φαίνεται ἐν τῷ κόσμῳ πῶς κἀναι κατὶ τί,
πῶς δὲν πληρῶνεται ἐν τῷ κουτουραὶ μονάχα
καὶ πῶς παραδουλεύει γιὰ τὸν λαὸν τὸν χάχα.

Πετάξετε πρὸς ὕψη...
τὸ θράσος ὑπαλλήλων
μᾶς ἔρεψ' ἐπὶ χρόνον.

Κι' εἶναι καιρὸς νὰ λείψῃ
χάριν ἡμῶν τῶν φίλων
καὶ τῶν Ἑθνικοφρόνων.

Τώρα ποὺ καὶ φεσάτοι καὶ Μπέηδες τρανοὶ
συσκέπτονται μαζί μας, καθόλου δὲν ταιριάζει
Μπέηδες Τουρκαλάδες νὰ σκύδουν ταπεινοὶ
σ' ἕναν ὑπαλλήλικο, ποὺ δὲν τοὺς λογαριάζει.

Τότε τί νὰ τὸ κάνουν τέτοιο Βουλευτικὸ
ὅταν περιφρονῆται κι' αὐτὸ τὸ Μπαίλικι;
τότε πρὸς τί νὰ στέκουν ἐν μέσῳ τῶν πατέρων;
τότε δὲν ὠφελεῖ
καὶ τοῦτοι' στὴ Βουλὴ
μ' ἐμᾶς νὰ χασμουριθοῦνται πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον.

Γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλ' ἀκόμη
πρέπει τοιοῦτοι νόμοι
σ' ἐμᾶς νὰ μὴν περνᾶνε.

Σηκώστε τὸ κεφάλι
κι' οἱ Βουλευφόροι πάλι
παντοῦ δεσπότην νᾶναι.

Κτυπάτε τοὺς μονίμους, σ' τὴ χώρα τὴ μουφλοῦζα
νὰ λείφουνε κι' αὐτοί,
κι' ἄς ἔλθουν οἱ δικοὶ μας νὰ στέκουν πάντα σοῦζα
μπροστὰ σ' τὸν Βουλευτὴ.

Μὰρς' στῆς Ἀρχῆς τὰμπέλια,
καὶ σπάσετε μπουκάλια
καὶ σπάσετε ποτήρια.

Κι' ἄς ἔλθουν τὰ κοπέλια,
ποῦ δίχως παρακάλια
μᾶς κάνουν τὰ χατήρια.

Θέλομεν ὑπαλλήλους, ποὺ σ' τὸ δικό μας νεῦμα
τοῦ νόμου νὰ μουντζώνουν τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα.
Μήπως οἱ Βουλευφόροι δὲν κάνουνε τοὺς νόμους,
κι' αὐτοὶ σὰν θέλουν πάλι δὲν τοὺς πετοῦν' στοὺς δρόμους;

Ἐμπρὸς εἰς τοὺς πατέρας ὁ νόμος τί σημαίνει;
αὐτοὶ δὲν τὸν ψηφίζουν ξυπνοὶ καὶ κοιμισμένοι;
Τοὺς νόμους τοὺς σκαρὼνει τῶν Βουλευτῶν ἡ στάνη,
καὶ τότε δὲν ἀργοῦν,
καὶ τότε λειτουργοῦν,
ὅταν τὸ θέλῃ μόνον ἐκεῖνος ποὺ τοὺς κάνει.

Γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλ' ἀκόμα
σᾶς λέμε μ' ἕνα στόμα:
ἡ μονιμότης κάτω
κι' ἀντίο ντὲλ πασσάτο.

Καὶ κατὰ τῆς εὐρείας λαλοῦν περιφερείας.

Ἐμεῖς ὀγδόντα Βουλευταὶ μιᾶς Βουλῆς κυρίας
ἀμέσως τὴν κατάργησιν ζητοῦμεν τῆς εὐρείας,
ἐμεῖς ἐνοσταλήσαμεν καὶ πάλιν τὴν στενήν,
κι' ὑπὲρ αὐτῆς ὑψώνομεν διάτορον φωνήν.

Ἐμεῖς ὀγδόντα τῆς Βουλῆς στηρίγματα καὶ στύλοι,
ἐμεῖς τοῦ Γούναρη παιδιὰ καὶ τῶν γερόντων φίλοι,
μὲ τὴν εὐρείαν σήμερα δὲν κάνομε δουλειὰ
κι' ὁ νοῦς μας κι' ἡ καρδοῦλα μας γυρίζει' στὰ παληὰ.

Γιὰ τούτη μας τὴν πρότασι νὰ πλέξετε στεφάνια,
μὴ χάνεσθε γιὰ τὸ Βερντέν καὶ γιὰ τὸ Ντουωμόν,
ἄς μὴ σᾶς μέλῃ, βρὲ παιδιὰ, μήτε γιὰ τὰ Βαλκάνια,
δεῦτε τὴν περιφέρειαν σμικρύνωμεν ἡμῶν.

Ὅχι μεγάλη καὶ τρανή,
ἀνήσυχ' ἢ ψυχούλα μας
ξαναγυρεῖ τὴν στενήν,
τὴν περιφερειοῦλα μας.

Ἀλήθεια πῶς κατέβηκε' στὸν νοῦ μας τέτοια σκέψις
μέσα σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
τὸν δύσκολο, τὸν ὀχληρό,
ποῦ τὸ φαί σου δὲν μ'πορεῖς ἡσυχος νὰ χωνέψῃς.

Εἶναι πολὺ περίεργον πῶς ἦλθε σκέψις τέτοια
ὀγδόντα Βουλευτῶν μαζί σὲ τότ' αὐτὰ τὰ σεκλέτια.
Τώρα ποῦ μ' αἶμα πλημμυρεῖ Δούναβις, Φάσις, Ἰστρὸς,
τώρα ποῦ παριστάνεται φρικτὸν πολέμου δράμα,
βεβαίως ἦλθ' ἐξ οὐρανῶν ἕνας τοιοῦτος οἶστρος,
κι' αὐτὸς μᾶς οἰστηλάτησε καὶ τοὺς ὀγδόντ' ἀντάμα.

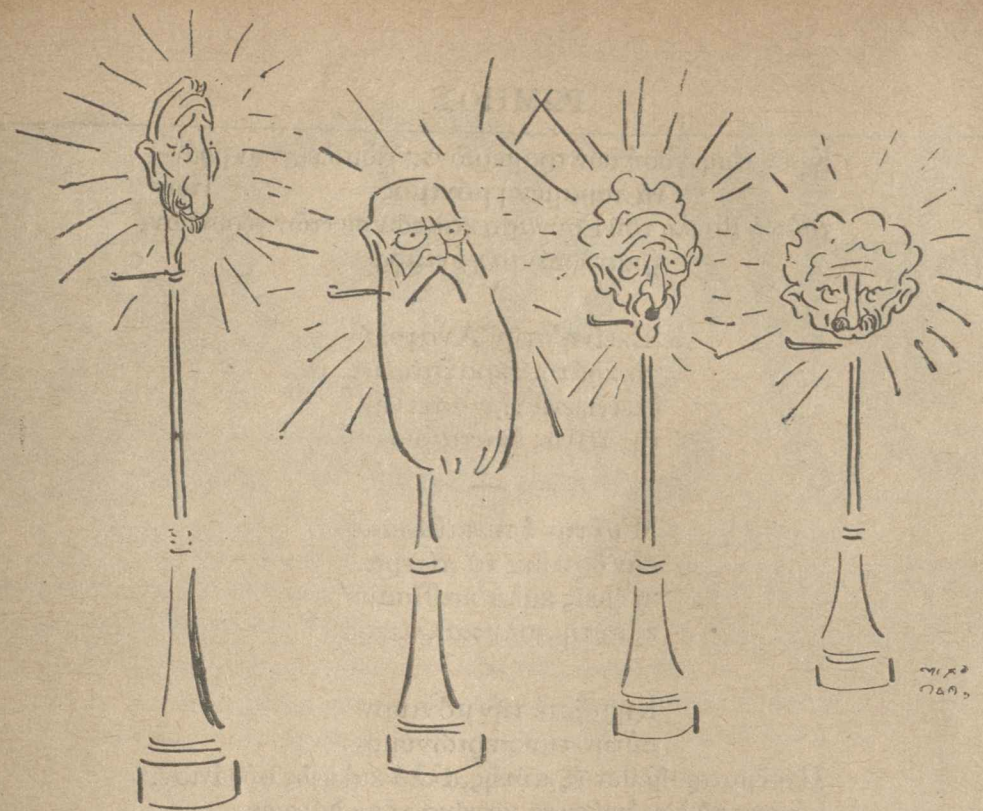
Καὶ σήμερα περιχαρεῖς ἀλλήλους συγχαίρομεθα,
καὶ κρίνοντες τὴν ἐποχὴν τῶσαν δυσχερειῶν,
παράποτε περιφραδεῖς κι' ἐμεῖς περιφερόμεθα
περὶ τὸ μέγα ζήτημα τῶν περιφερειῶν.

Ἀναπολοῦντες ἐκλογὰς
καὶ κλέη καὶ συναλλαγὰς
ἀλησμονήτων χρόνων.

Ὅπου μ' ἐκείνην τὴν στενήν
νίκην ἐκέρδιζαν κλεινὴν
Κοτζαμπασῆδες μόνον.

Βλέποντες τοῦτο τὸ παρὸν
κι' ἀναπολοῦντες τὸν καιρὸν,
ποῦχαν μεγάλη πέρασι μόνον τὰ φαρδομάνικα,
ποῦ καὶ σ' τῶν σκύλων τῆς οὐραῖς κρεμοῦσαν τὰ λουκάνικα,
κι' ἦσαν οἱ Βλαχοδήμαρχοι τὸ λύειν καὶ δεσμεῖν
καὶ βαρβατίλας ζεῖδωρον ἀνέδιδαν ὁσμὴν.

Ἀδελφωμένοι' στὸ φαγὶ καὶ σύντροφοι' στὴ σκέψι
πῶς πρέπει τὴν περιφέρειαν τῶν ἄλλων νὰ λιγνέψῃ
καὶ μόνον ἡ τῶν Βουλευτῶν νὰ γίνῃ παχυτάτη
ἀπὸ τὴν καλοπέρασι καὶ τὸ πολὺ ραχάτι.

Ὁ μόνος φωτισμὸς ποῦ θ' ἀπομείνῃ
σ' ἐμᾶς τοὺς σκοτισθέντας ἐν εἰρήνῃ.

Ἐμπρὸς, φωνάζομεν, Βουλὴ,
ποῦ θεῖα φλὸξ σὲ πυρπολεῖ,
κατάστραπτε καὶ βρόντα
μαζί μὲ τοὺς ὀγδόντα.

Σὺ τῆς ψυχῆς τῆς ἐθνικῆς μπαξές καὶ περιβόλι
σκοῦξε μὲ Στέντορος φωνὴν
πῶς μοναχὰ μὲ τὴν στενήν
ἐχθροὶ καὶ φίλοι θὰ μᾶς ποῦν: ὀρίστε καὶ σ' τὴν Πόλι.

Λόγος τοῦ Φασουλῆ, ποῦ παστρικά μιλεῖ.

Ὡς πρὸς τὴν μονιμότητα κι' ἐγὼ μὲ σᾶς συμφάσκω,
ἡ μονιμότης, κύριοι, μοῦ φαίνεται ἕνα φιάσκο.
Κι' ἐγὼ τὸ λέω διαρκῶς, ἀλλὰ καὶ κάθε φρόνιμος
παντοῦ τρανολαλεῖ
πῶς πρέπει κι' εἶν' ἐπάναναγκες νὰ μείνῃ πάντα μόνιμος
τούτ' ἡ ψευτοβουλὴ.

Στὴν Ρωμιοσύνη μόνιμος αὐτὴ νὰ μείνῃ μόνον
χωρὶς νὰ διαλύεται καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

Τούτ' ἡ διάσημος Βουλὴ
μὲ τοὺς κλεινοὺς ἀγῶνας
νὰ λάμπῃ, ν' ἀκτινοβολῇ
καὶ νῦν καὶ στοὺς αἰῶνας.

Κι' οἱ Βουλευφόροι καί ψηφοῖ
νὰ πέρνουν σύνταξι γερὰ
καὶ νὰ καλοπερνᾶνε.

Μονίμως δὲ καὶ διαρκῶς
πνεῦμα καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς
τῆς ἰδικῆς μας νᾶναι.

Ποτέ των νὰ μὴ σκιάζονται μὲ φόβους διαλύσεως
καὶ σὲ καιροὺς ἀγωνιῶν
καὶ ταραχὰς διανοιῶν
κι' ἀνατροπὰς τῆς φύσεως.

Κι' ἐν μέσῳ γδούπων τρομερῶν κι' ἀδιαλείπτων βρόν-
 νὰ παραμένη μόνιμος [των
 τούτ' ἢ Βουλὴ τοῦ Γούναρη καὶ τῶν σεπτῶν γερόντων,
 ἢ κατὰ πάντα γόνιμος.

Ἐκείνη στήν Ἀνατολὴν
 τὸ κράτος ἐκραταίωσε,
 ἐκείνη καὶ τὴν ἀπειλὴν
 τῆς πείνας ἐματαίωσε.

Μ' αὐτὴν ἐσυνειθίσαμε
 σὰν ὄρνιθες τὰ πίτερά,
 κι' ἐμεῖς καλὰ καθίσαμε
 κι' αὐτὴ πολὺ καλλίτερα.

Κηρύξετέ τὴν μόνιμον
 αὐτὴν τὴν περιώνυμον.
 Πνεῦμα προῆλθεν ἐξ αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ φῶς οὐράνιον,
 μόνον ποῦ δὲν ἐψήφισε κανένα νέον δάνειον,
 γιὰτὶ ποῦ νᾶβρης σήμερα τοιοῦτον προᾶγμα σπάνιον.

Αὐτὴν τὴν περιώνυμον κανεῖς μὴ τὴν βασκάνη...
 καὶ τί καλὰ δὲν ἔκανε, καὶ τί καλὰ δὲν κάνει,
 μὰ συντομίας ἔνεκα κι' ἐγὼ τὰ παραλείπω,
 ἄλλως τε τὰ διαβάζετε νυχθημερόν στὸν Τύπο.

Κηρύξετέ τὴν μόνιμον, κι' Ἀπόλλων χρυσοκόμης
 τὴν πλάσιν ἄς λαμπρύνῃ...
 ὥς πρὸς τὴν περιφέρειαν εἶμαι κι' ἐγὼ τῆς γνώμης
 πῶς πρέπει νὰ μικρύνῃ.

Καὶ σήμερα τὸν ἔπαινον θὰ κάμω τὸν προσήκοντα
 στήν σωτηρίαν πρότασιν αὐτῶν τῶν ὀγδοήκοντα,
 καὶ πρέπει νὰ δοξάζωμεν ἐμεῖς οἱ πειναλέοι
 ὅσους μᾶς φέρνουν κατὰ νοῦν τὰ παλαιὰ μας κλέη,
 καὶ καθεμιᾶς βλαχόκαλτσας μεγάλας ἀναμνήσεις,
 ποῦ λαχταρᾷς καὶ σήμερα νὰ τὴν ξαναμυρίσης.

Κι' ἐγὼ νομίζω, κύριοι, στὰς κρίσεις τὰς ἀγρίας
 πῶς πρέπει νὰ μικρύνωμεν πολλῶν περιφερειᾶς,
 γιὰτὶ παραμεγάλωσαν σὲ μῆκος καὶ σὲ πλάτος,
 ἐνῷ σὰν μούμια φαίνεται καὶ σκελετός τὸ κράτος.

(Εἶπε τοιαῦτα στήν Βουλὴν μελόγια στοργγγυλά
 κι' ἐμνήσθη χρόνων εὐκλεῶν Βουλὴν τρισμακαρία,
 καὶ Μπέηδες ἐπέταξαν τὰ φέσια τῶν ψηλά,
 καὶ τὸν ἐχειροκρότησαν ἀπὸ τὰ θεωρεῖα).

**Ὁ Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν
 λογοδοτεῖ πρὸς τὸ κοινόν.**

Μὲς στοῦ παντὸς τὸν κλύδωνα καὶ τὸν κατακλυσμόν
 ὁ Φασουλῆς ὁ Φουκαρᾶς
 ἀνερευνᾷ μετὰ χαρᾶς

τοῦ Δήμου τὸν παρήγορον Προϋπολογισμόν.
 Τοῦτον ἐφιλοτέχνησε Μπενάκης ὁ Μανώλης
 καὶ μετὰ χαρὰν τῶν Ἀθηνῶν τὸν ἐνωτίσθ' ἡ πόλις,
 μὰ καὶ στῆς Δημαρχίας του πάντα τὰ πεπραγμένα
 ἔπαινοι πρέπει δαφιλεῖς κι' ἀπ' ὅλους κι' ἀπὸμένα.